

Ruce, které dávají život

Lucienne Hallová

Pokud byste se před několika lety nacházeli na operačním sále Kolumbijského lékařského centra v New Yorku, byli byste pravděpodobně velmi překvapeni tím, co vidíte. Mezi rychle se pohybujícími lékaři, kteří jsou soustředěni nad otevřeným tělem operovaného člověka, stojí asi padesátiletá žena, se zavřenýma očima, která má své ruce položené na spáncích operovaného. Uprostřed frenetického boje o život se jen občas nahne a něco zašeptá do uší pacienta.

Julie Motzová je první léčitelka, která pracovala na operačním sále během operací. Pomáhala pacienty uklidňovat před operací, vysvětlovala jim, jak pracuje s energií, a během operace obvykle stále poblíž a dodávala energii vždy tam a tehdy, kdy to bylo třeba.

Zní to neobvykle, ale výsledky byly nepopiratelné. Pacienti, se kterými Motzová pracovala, méně trpěli bolestí, měli méně pooperačních komplikací, a pacienti, kteří podstoupili transplantaci, měli menší počet případů odmítnutí cizích orgánů a pooperačních depresí.

Motzová začala v nemocnicích pracovat počátkem 90. let, a když se dozvěděla, že lékařské centrum v New Yorku hledá dobrovolníky pro výzkum alternativních způsobů léčení, přihlásila se. Tam potkala chirurga Mehmeta Oze, specialistu na operace srdcí, který se o její práci zajímal a dovolil jí pomáhat při samotných operacích.

Je obtížné představit si dvě oblasti více vzdálené, než svět mechanizovaného království chirurgů a neviditelné sféry kolem léčitelky, která pracuje s energií. Zatímco chirurgie pracuje s hmotou pacientova těla, přemísťuje orgány, vyjímá napadené tkáně, léčitelka pracuje s neviditelnými signály a s tichými poselstvími, propojujícími staré a nové rány.

Jak vlastně pracuje takový léčitel? Představa, že i lidské tělo se skládá z polí jemných energií, která je ústřední představou většiny alternativních léčebných metod, je na západě stále neakceptovaná. Podle Motzové je vše ve vesmíru utvořeno z vibrujících energetických polí, která jsou i ve své neviditelné formě právě tak skutečná jako ve své hmotné manifestaci. Věří, že tato neviditelná pole jsou pro zdravou funkci lidského těla velmi důležitá. Při své práci v nemocnici znovu a znovu zjišťovala, že jakmile se jí podaří uvolnit nemocnou energii, fyzické problémy se začnou zlepšovat.

Motzová, původně filmová dokumentaristka, se začala o léčení zajímat poté, co si při gymnastice v roce 1983 poranila záda. Potkala pak ženu, která jí nabídla, že jí pomůže pomocí reiki, starodávné japonské metody léčení. Během seance reiki našla na rameni Motzové místo, které bylo velmi zatuhlé a požádala ji, aby se na to místo soustředila. Motzová si najednou živě vzpomněla, jak jí do toho místa jednou uhodila matka. Propukla v pláč a nemohla se utiшит. Když se nakonec uklidnila, zjistila, že bolest zmizela.

Přesvědčena, že staré emoční jizvy jsou v těle uchovány jako zablokované energetické vzory, začala se zajímat o léčení energií. Brzy poté zjistila, že právě tak, jako je schopna cítit energie ve svém těle, cítila je i v jiných. Pociťovala to jako kdyby dokázala cestovat prostorem těl jiných lidí. Při první operaci, které byla svědkem, jak to popisuje i ve své knize *Hands of Life* (1998) "... jsem slyšela, i když jsem věděla, že to nemohu slyšet ušima, jak žily pacienta křičí v hrůze. Jak mozek omámený a zuřivý mumlá – nikdo mi o tom neřekl, nikdo mi o tom neřekl - jako kdyby opakoval mantru. Srdce, kterým neprocházela krev, ve zmatku a bolesti opakuje

– nikdo si mě nevšímá, všechno je moc rychlé, nevím, jak tuhle emoční kakofonii zvládnou...". Dnes je Motzová přesvědčena, že právě tato její schopnost vyladit se a slyšet nebo cítit, co se děje uvnitř těl a vědomí pacientů, je důvodem, pro které ji lidé vyhledávají jako léčitelku.

Při své práci na operačním sále se Motzová vciťuje do velmi silných emocí, vířících kolem pacientova těla. Často je prostoupena hlubokým smutkem, hořkou zlostí nebo nekontrolovatelným vztekem. Hovory s pacienty ji přesvědčily, že nemoci jsou vždy spojeny s nějakým nedávným nebo starým psychologickým traumatem – a že léčení pomocí energie je klíč k branám takového druhu léčení, jehož průzkum na moderní medicínu ještě čeká. Motzová věří, že kdyby lékaři byli trénováni a uměli imaginárně vejít jak do svých těl, tak do těl svých pacientů, získali by daleko víc informací jak na fyzické, tak na psychologické úrovni.

Jakmile se zvěst o jejích úspěších rozšířila, Motzová byla zvána, aby pracovala i v jiných nemocnicích. Trvala vždy na tom, že její schopnost je spíše otázka praxe, než talentu. Tak jako psi stopaři jsou s každým dalším tréninkem lepší, i ona se učí při každé operaci lépe číst mezi signály těl pacientů. V naději, že se jí podaří zabránit vzniku emočních a tělesných násilností, které považuje za příčinu tolika nemocí, začala Motzová úspěšně učit skupinu městských dětí své metodě energetického léčení. Dnes pracuje v několika nemocnicích jak v San Francisku, tak v New Yorku.

Ve své knize tvrdíte, že vaše snaha prozkoumat energetické léčení byla pokusem skutečně zabydlet vlastní tělo. Co jste tím myslela?

Motzová: Vyrostla jsem ve velice intelektuální rodině, ve které jediné, co bylo ceněno, byla mysl. Věnovala jsem tedy veškerou svou energii do rozvoje mentálních schopností. Tělo pro mne jakoby neexistovalo. Později jsem zjistila, že jsem nebyla sama. I jiní lidé, když zažívají tělesné nebo emoční trauma, nechtějí, aby s tím měl mozek cokoli společného. Když jsem byla malá, trpěla jsem bulimií a depresemi. Nakonec jsem si uvědomila, že to bylo tím, že jsem vůbec nebyla přítomna ve svém těle. Jaksi jsem přesunula veškeré své vědomí z mé fyzické osobnosti jen do svého intelektu.

Když jste ve svém těle, dokážete žít v přítomnosti. Zažíváte skutečnost okamžik za okamžikem. Je nemožné být ve svém těle a zároveň být buď v minulosti nebo v budoucnosti. A jen jsme-li naprosto dokonale v přítomnosti – jen tehdy můžeme léčit.

Bohužel hodně lidí není vyladěno na svá těla. Myslím, že jedním z důvodů, proč je naše společnost tak materialistická, je to, že dostatečně neobýváme jedinou materii, kterou nám bůh nebo vesmír dal. Takže místo abychom byli ve svých tělech, shromažďujeme hmotné věci kolem, abychom měli pocit, že jsme hmotně ukotveni. Pokud bychom byli skutečně ve svých tělech, nepotřebovali bychom tolik věcí. I tohle říkám svým pacientům.. Začínám tím, že si uvědomím své tělo jako ladičku a mohu tak číst, co se děje v tělech jiných lidí – ať už pomocí určitých pocitů ve svých rukou, když se jich dotýkám, nebo pomocí pocitů v mém těle, jako kdybych je energeticky "scanovala". Cítím škrabnutí tam nebo pocit chladu jinde a prostě vím, co se tam děje.

V knize tvrdíte, že tuto schopnost má a může rozvíjet každý.

Motzová: Skutečně, léčit může každý. Bohužel náš vzdělávací systém každého z nás dvanáct let trénuje k analýzám a my si tak myslíme, že tento způsob vnímání je normální. Pokud bychom byli dvanáct let vychováni k tomu, abychom rozvíjeli své psychické schopnosti nebo umění vycit'ovat a ladit se na jiné, určitě bychom si mysleli, že být analytický je velice neobvyklé. Je to tedy všechno jen otázka kulturního soustředění. Naučila jsem léčit lidi, kteří nikdy předtím o možnosti léčit energií neslyšeli. Naučila jsem také léčit problémovou mládež ve městech. A všichni to zvládli.

Jde o to, naučit se věnovat pozornost impulsům, kterých bychom si normálně nevšimli. A také umět se cítit tak bezpečně, aby člověk dokázal interpretovat poselství, která k němu přicházejí. Už jenom tím, že s někým strávíte určitý čas a jste na něj soustředěni, dochází k vzájemnému vyladění a pozornost obou se pak soustřeďuje stejným směrem.

Samozřejmě každý pak jedná a reaguje jinak. Někteří to spíše slyší, jiní to spíše cítí. Je to naprosto individuální.

Ve své knize popisujete, jak jste nejprve začala cítit určité věci v těle jiných lidí, a potom, za nějaký čas, jste byla schopna rozeznat informaci – co ten pocit znamená.

Motzová: Pravdou bylo, že čím víc jsem se této práci věnovala, tím více a tím silnější informace jsem byla schopna vnímat. Například se mi vybavila představa někoho v určitém věku, nebo se mi zjevila číslice, která ten věk naznačovala – a to byl ten klíč, který určil, v jakém věku se v pacientově životě přihodilo něco traumatického. Později jsem dokonce v mysli přímo viděla, co se stalo.

Měla jsem tedy informaci o určité nehodě jako protipól informacím o tom, co se děje v těle, se kterým pracuji. Vědět, co se aktuálně v těle pacienta děje, je samozřejmě pro mou práci velmi důležité. Když jsem začala takto pracovat, dostávala jsem často informace, které se vztahovaly k prenatalnímu období pacientů, ale protože jsem tehdy o prenatalním vývoji ani o tom, jak v určitých stádiích plod vypadá, nevěděla vůbec nic, neuvědomila jsem si, co to bylo. Jakmile jsem však jednou vše nastudovala a vytvořila si tak určitou mapu pro určité fáze vývoje člověka, začala jsem těm signálům rozumět

Totéž je podstatou mé práce na operačních sálech. Čím více toho vím o anatomii lidského těla, tím lépe jsem schopna interpretovat informace, které mi tělo posílá. Víím, že se nejedná o nohu, ale o určitou žílu v noze. Čím více má pak člověk o těle a jeho vývoji informací, tím dokonaleji pak může tělesné informace interpretovat.

Tradiční systémy léčení – takřka všechny – se zmiňují o určité velmi jemné tělesné energii. Číňané jí říkají čchi, v indické ajurvédě jí říkají prána. Jak byste tuto energii popsala vy?

Motzová: Já o tom uvažuji v termínech čtyř základních fyzikálních energií: elektromagnetické energie, gravitační energie, jaderné energie a slabé jaderné energie. Tyto čtyři druhy síly

formují vesmír. A protože i my jsme součástí vesmíru, i naše těla jsou složená z těchto čtyř polí energií.

Diskutovala jste o tom někdy s nějakým lékařem?

Motzová: Zkoušela jsem si o tom povídat s mým otcem, který je lékař, ale bez úspěchu. Ale nedávno jsem potkala několik lékařů v Kalifornii, kteří se o to velmi zajímají.

Jak tyto energie vnímáte?

Motzová: Domnívám se, že my lidé je vnímáme svými emocemi. Proto v knize píší, že když člověk pocítuje strach, jeho elektromagnetické pole je velmi intenzivní. Když pocítuje hněv, zvýší se intenzita jeho gravitační energie, když cítí bolest, zvyšuje se pole jaderné energie, a když cítíte lásku, zvyšuje se intenzita pole slabé jaderné energie.

Jaký to má vztah k nemocem?

Motzová: Když jsem začala pracovat v nemocnicích, domnívala jsem se, že léčivá energie by mohla napomoci rychlejší obnově těla. Jakmile jsem si ale uvědomila, jak důkladně je energie svázána s emoční minulostí pacienta, bylo pak snadné uvědomit si, že to je právě ta emoční minulost, která oslabuje tělo a dovolí vítězit nemoci.

Hodně pacientů prožilo bolestné dětství s mnohými formami zneužití. Tyto emoční bloky pak vycházely najevo během operací, když se lékaři začali dotýkat jejich srdcí. Vnímala jsem obrázky těchto situací z jejich životů, které způsobily tyto traumatické vzpomínky a snažila jsem se s nimi během operace pracovat. Obvykle o nich po operaci nepovídám, protože o tom pacienti mluvit nechtějí. Pokud s tím sami přijdou, tak si o tom samozřejmě popovídáme. Někdy se pokusím tím, že naznačím, jaký jsem viděla obraz určité situace, začít diskusi. Nikdy ale neříkám: "Jej, myslím, že jste měl velice špatný vztah se svým otcem a něco se stalo, když vám byly dva roky." To by vůbec nebylo léčivé, to bych jen ukazovala, jak moc toho o nich vím. To by jim nepomohlo.

Jak na vaše tvrzení, že pracujete s jemnými energetickými poli lidského těla, reagovali lékaři?

Motzová: To je zajímavé. Když jsem končila školu, psala jsem práci, ve které jsem dělala rozhovory s přednosty všech oddělení velké nemocnice. Většina z nich vůbec nevěděla, že něco jako alternativní medicína vůbec existuje. Mysleli si, že to má něco společného s výživou. To bylo v roce 1994 a během následných čtyř let se stalo mnoho téměř neuvěřitelných věcí. Tehdy například anesteziologové ani netušili, že lidé v narkóze stále slyší. Byla jsem šokována zjištěním, jak úzce je zaměřená akademická medicína a jak málo vlastně zná. Většina lékařů samozřejmě nikdy nezažila jakoukoli alternativní formu léčby ani

na sobě, ani o ní neslyšeli od někoho jiného. Dnes je to samozřejmě o mnoho lepší. Řekla bych, že svět lékařů trpí velkou neinformovaností.

Byl pak chirurg, který vám dovolil pracovat při jeho operacích, jakousi anomálií?

Motzová: Byl otevřený, ale opatrný. Například zpočátku jsem nikdy nesměla použít slovo energie. Řekl, že by tomu stejně nikdo nerozuměl a že by to znělo velmi nevědecky. Za pár let si na to všichni zvykli – slovo energie jsem již mohla používat – ale byl zas velmi opatrný na pověst, která se o něm rozšiřovala.

Jakým způsobem mohou emoční problémy poškozovat naše zdraví?

Motzová: Existuje řada odlišných modelů. Jeden jasně psychoneuroimunologický model říká, že energie myšlenky ovlivňuje hypotalamus. Hypotalamus produkuje určité chemické látky, které zase ovlivňují fungování imunitního, nervového a endokrinního systému. Toto úzké propojení mezi emocemi a tělesnými funkcemi je dnes intenzivně zkoumáno a také bohatě zdokumentováno.

Já však také věřím, že se tady jedná i o energetickou kvalitu tohoto procesu. Jestliže energie emoce není mozkiem nebo vědomím přijata a zpracována, zůstane v určité části těla a tuto oblast pak za nějaký čas oslabí.

Samozřejmě nechci ignorovat fakt, že jsou zde ještě důležité vlivy vnějšího prostředí. Pokud budete při své práci dýchat azbest, určitě onemocníte. Myslím si, že to reprezentuje určitý druh nemoci našeho, v jakémsi přeneseném slova smyslu, sociálního těla – jsme kolektivně vinni za to, že produkujeme jedy. Takže není to stoprocentně zodpovědnost jedince, existují zde i zodpovědnost společenská a kulturní.

Proč energie zůstává zablokovaná v určitých částech těla a ne v jiných?

Motzová: Jsou dvě možnosti. Jednou je trauma z dětství. Jestliže vás matka udeří na levou tvář, o dvacet let později zjistíte, že máte chronické potíže s levým uchem. Jinou možností je, že se jedná o určité prenatální vzory. V rámci tohoto scénáře došlo k původnímu oslabení, protože tato část těla byla při formování v děloze pod nějakým stresem.

Myslím, že původní vzor, který se pak neustále opakuje, se vytváří už v prenatálním období. Jakmile se určitá část těla takto naruší, v tomto místě se pak skladují další problémy. Čím déle pracuji jako léčitelka, tím častěji musím jít až do těchto raných stádií života pacientů. Ne vždy je možné takto přímo začít v minulosti, někdy člověk musí objevit pozdější věci a propracovávat se historií pozpátku. Musím pak pracovat s tím, co se stalo, když té osobě bylo třináct let, než se dostanu k práci s tím, co se jí stalo, když měla třináct dnů.

Mohla byste říci něco o své práci s dětmi v New Yorku?

Motzová: Pracovala jsem s dospívajícími ve čtvrti Columbia, což je jeden ze známých slumů s velmi vysokou kriminalitou a velkým počtem drogově závislých. Když jsem tak chodila do nemocnice ulicemi s množstvím pobíhajících dětí a teenagerů, nemohla jsem se nasetkat s velkou agresivitou a atmosférou plnou násilí. Nemocnice sama, kromě občasného ošetření zraněných dětí, nic nedělala. Začala jsem uvažovat o příčinách násilí a co bych pro ty děti mohla udělat. Začala jsem vyučovat to, co umím, v jedné karate škole v Brooklynu. Ukazovala jsem jim, jak proudí energie a jak by tyto znalosti mohly vylepšit jejich cvičení karate. Byly tam děti, které se velmi bály vlastních impulsů, vedoucích k agresivitě. Zkoušela jsem jim ukázat, že pokud by se dokázaly spojit se svým hněvem a tím, co ho způsobuje, pak by se cítily méně agresivně i vůči jiným lidem.

Co myslíte výrokem "spojit se s hněvem"?

Motzová: Procítit hněv ve svém těle. Je to, zvláště pro ty děti, velmi obtížné a zároveň divné, protože by se zdálo, že právě ke hněvu mají tak blízko. Jenže tady jde o vlastní hluboké rány.

To je téma, které se asi týká nás všech – je to i pro ostatní tak obtížné?

Motzová: Je. Protože rodiče kontrolují své děti tím, že kontrolují jejich hněv. "Nemluv na mě tímhle tónem!" křičí na děti. Ono to ale znamená "Já tímhle tónem křičet mohu, ale ty ne." Jako by autorita závisela jen na kontrole hněvu těch druhých.

Co se tedy s těmi dětmi stalo?

Motzová: Zjistily, že se jim pak snadněji cvičí karate a jejich ředitel pak konstatoval, že jsou daleko přátelštější a více spolupracují. Navíc pak chodily v neděli večer daleko pravidelněji, i když to pak už nebyly hodiny karate.

Děti se učí velmi rychle. Když řeknu: "Tak teď si lehněme a zkusme se v mysli propojit s míšní tekutinou Brendy..." neříkají "to nejde", prostě to udělají. A pak třeba někdo řekne: "Jejda, její tekutina proudí rychleji než moje!"

Děti jsou také blíže svým minulým traumatům. Navíc jsou velmi vděčné za každou pozornost jakéhokoliv dospělého, který to s nimi myslí dobře. Je to velmi dojemné.

Jak jste přišla na to, že prenatální fáze našich životů jsou tak důležité?

Motzová: Především prací na sobě samé. Učila jsem se znát svůj vlastní prenatální život. Jakmile jsem to zvládla, začala jsem si být vědoma důležitosti této fáze našich životů a při práci na chirurgii jsem se s tím setkávala neustále. Zjistila jsem, že většina srdečních nemocí

vlastně vznikla v raných fázích vývoje srdce. Například poruchy činností srdečních chlopní. V prenatální fázi vývoje plodu proudí vyvíjejícím se srdcem krev nejprve jedním a pak zase opačným směrem, než se vyvinou chlopně. Pokud má člověk potíže s chlopněmi, je to tím, že se srdce jaksi vrací do prenatálního embryologického stavu.

Jsem přesvědčena, že embryologie je z hlediska pozdějších nemocí velmi důležitá a stále neprozkoumaná oblast. Myslíme, že řada nemocí má genetický původ, ale jistě víme jen to, že jsou vrozené. Přišly s porodem – ale to neznamená, že vznikly v okamžiku početí.

Tvrdíte tedy, že když přeneseme vědomí do oblasti, která byla někdy postihnuta nějakým traumatem, ať už v dětství nebo v prenatálním období, pomůže tento energetický blok odblokovat?

Motzová: Ano. Věřím tomu. Dovoluje to pak tělu uvolnit se. Jinak řečeno, pokud tělu říkáte: "Mám zájem o tu a tu informaci", tělo obvykle odpoví: "V pořádku, tady je."

Pro některé lidi to ale může znamenat velmi traumatizující vzpomínky a emoce.

Motzová: Já věřím, že právě okamžik, kdy se lidé svěří, třeba i terapeutovi, něco uvolní. Mít někoho, komu důvěřujete, v ideálním případě člověka, který vás miluje, je velmi, velmi důležité.

Co byste poradila lidem, kteří procházejí těžkým obdobím svého života se silnými emocemi? Čeho by se měli vyvarovat?

Motzová: Důležité je aktivně s emocemi pracovat. Nenechte si to jen pro sebe. Mluvte o tom s přítelem, s někým, komu důvěřujete a před kým se nestydíte. Podělit se, to je důležité.

Když mne někdo zklame, zkouším vysledovat, ve které části mého těla je ta emoce lokalizována a s jakým je to spojeno fyzickým pocitem. Pak tam přenesu své vědomí a ptám se: "Jak jsem v této části těla stará?" Obvykle je odpověď ve formě čísla, které je nižší, než mé skutečné stáří, a já si zkouším vzpomenout, co se mi v tom a tom věku stalo. Téměř vždy jsem dostala odpověď. Potom už jsem se začala cítit lépe. Emoce už neměla takovou intenzitu. Možná bolela, ale nebyla tak ničivá. Mohla jsem si říci "Aha, cítím se tak těžce, protože mi to připomíná tu věc, která se mi přihodila a teď je asi čas, abych se s tím vyrovnala." Jít dovnitř a procítnout si bolest je dnes pro mne naprosto přirozené.

Co mají ale dělat lidé, kteří procházejí příliš intenzivními krizemi, např. rozvodem?

Motzová: Příroda nám dala v emocích nádhernou možnost, jak být ve svém těle a jak sledovat emoční toky, které proudí téměř jako řeky. Jsme totiž docela dobře vybaveni, abychom si se svými emocemi poradili – pokud je ovšem nezačneme potlačovat nebo někam uklízet.

Neříkám, že život je jen peříčko, ale ať jsou okolnosti jakkoli obtížné, vždy je snadnější pokusit se identifikovat s onou předchozí bolestí, která se vám připomíná.

V knize píšete: "lidé, kteří trpí těžkými nemocemi, se vlastně odcizili své lásce, nevěnují pozornost svému tělu a nemoc je tak jakési volání těla, aby se mu člověk více věnoval. Tato vědomá pozornost tělu pak pomůže objevit dosud skrytou historii ran, které tělo tak milosrdně dosud skrývalo." To je hezky řečeno. Jinými slovy, radíte, abychom nevnímali nemoc jako něco špatného, ale spíše jako cestu k transformaci?

Motzová: Samozřejmě. Tělo se o nás neustále stará, neustále nás miluje, neustále nás vzdělává. Myslím, že jednou z nejsmutnějších věcí na nemocech je to, že lidé si myslí, že je zradilo tělo. Ale tak to vůbec není. Důvodem nemoci je to, že my jsme zradili svá těla tím, že jsme jim nevěnovali pozornost, že jsme v nich nebyli přítomni. Nemoc je pokusem těla zachránit vás. Když pozorujete symptomy nemoci, jako např. nějakého zánětu, vidíte, že tělo skutečně bojuje. Každý symptom nemoci představuje pokus těla zachránit vám život. Je důležité vystříhat se jakýchkoliv soudů, ať už říkáte, že nemoc je špatná, nebo že, protože mám nemoc, jsem já špatná. Vybíráme si svá zranění a své nemoci, abychom mohli obrátit svou pozornost a vyléčit stará zranění.

Myslíte si, že skutečnost, že jste byla schopna energeticky pracovat v nemocnicích, naznačuje, že se v lékařství něco pomalu začíná měnit?

Motzová: Skutečnou změnu, která by něco skutečně změnila, ještě nevidím ani na horizontu. Nezaznamenávám žádný skutečný posun v myšlení ani u lékařů, se kterými jsem pracovala. Řekla bych ale, že je zde začátek všeobecného posunu vědomí, který je součástí kulturní revoluce, jež začala už v 60. letech. V posledních třiceti letech se lidé konečně začali zabývat svými emocemi, začali je studovat a všimnout si jich. Lidé začínají připouštět, že by mohli být experty svých vlastních pocitů. V příštích dekádách se bude stále více lidí skutečně zabývat svými těly. Začnou si uvědomovat, že mohou poznat svá vlastní těla, že se s nimi mohou znovu spojit a že ve spolupráci s nimi je mohou rychleji a efektivněji vyléčit než kdokoli jiný.